

Enguany fa 25 anys del *Persones estranyes*. Quines diferències hi veieu entre aquell Quimi Portet i el d'ara?

—N'hi ha moltes, de diferències. Sóc una persona que a la vida es deixa portar. No he intentat mai fer veure que sóc més jove d'allò que sóc, no m'ha fet res envellir, procuro extreure'n la part positiva. Pel que fa a l'ofici, a mesura que passa el temps el vas aprenent, i en el meu cas vaig extraient-ne un plaer addicional. Òbviament, l'entusiasme bèstia de la primera joventut no puc aspirar a recuperar-lo. En canvi, adquireixo una altra mena d'entusiasme, sobretot en la part textual, que jo no coneixia.

—**Sembla que amb les vostres cançons us foteu de tot.**

—Tot i que a vegades m'agrada, em sabia molt greu que la gent em veiés com un humorista. Em sembla que si algú s'escolta les meves cançons, a més de veure aquesta tendència a la ironia que tinc, també hi trobarà moltes més coses. També tinc un petit cor a dintre que batega. La vida és prou complexa perquè hi càpiga tot això. La gràcia és poder conjuntar-ho en una cançó o en un disc. El valor és fer un disc que no passi per ser purament humorístic o purament romàntic. Si hi ha qui em veu així és potser perquè tinc una mica més de sentit del ridícul del que és habitual, i en la meua professió tenir sentit del ridícul no sempre és un avantatge. A vegades és un problema i t'obliga a treballar perquè tot tingui un equilibri i estigui una mica compensat.

—**Els videoclips us els preneu de broma: és per això que agraden tant?**

—Els meus videoclips busquen la comoditat i, fent-los de qualsevol manera, enregistrant al matí i muntant a la tarda, m'hi he trobat bé i hi he agafat gust. Els videoclips eren una cosa que trobava feixuga als inicis o a *El Último de la Fila*. Fèiem videoclips en què venia tot un equip, muntaven màquines, ens maquillaven, i a mi tot això em feia molta mandra. De manera que vaig començar a treballar sol al menjador de casa amb la càmera i el trípode. També faig servir imatges que trobo. És molt casolà. I, a part que facin riure, aquests videoclips conviden a una reflexió sobre el món de la publicitat i sobre la manera de fer propaganda, una cosa que sempre m'ha

“També tinc un petit cor a dintre que batega”

Quimi Portet (Vic, Osona, 1957) publica el seu vuitè disc, 'Oh My Love', 25 anys després del primer treball tot sol. La ironia i l'humor són els signes d'identitat del nou disc de l'autoanomenat 'astre intercomarcal', que compta amb la col·laboració d'Adrià Puntí i Albert Pla.

fet riure. Jo ho he fet des dels 15 anys, però sempre he trobat que té una part hilarant. Quan era jove sí que ho vivia com ho viu el músic autèntic. Però ara hi aplico un humorisme descarat que, internament, em va bé. M'ajuda a por-

tar-ho amb il·lusió. Em ve de gust fer propaganda.

—**No us voleu aventurar en la temàtica quotidiana?**

—No tinc cap idea apriorística sobre els meus temes, no m'ho plantejo. A

més, al disc hi ha una cançó que es diu “Estenent la roba”, que podria entrar dins la temàtica quotidiana. A mi m’agrada molt agafar una cançó quotidiana, que en principi hi suposaríem una sonoritat folk i pocs instruments, i fer-la amb música chill out. I, per una altra banda, agafar una cançó que parli d’una bestiesa i fer-la amb rock simfònic.

—**Sobre això, al disc hi ha moltes dualitats d’aquesta mena, com a “Sunny Day”.**

—Sí, m’agrada molt, fer-ho. No sé si aconseguixo aquesta emoció en la gent que m’escolta. La lletra de “Sunny Day” hi surt guanyant, amb un piano tan bonic i amb un clima tan solemne. Al final acabes descobrint que en aquella cançó hi ha una part malenconiosa que no tindria si hi haguessis posat xil·lòfon de fons; ens faria riure. Hi ha una part trista, a “Sunny Day”, una part que realment emociona. Les cançons a l’estiu ja ho tenen. Ens fan molt riure i ens agraden molt a tots, però quan han passat dos estius i les escoltes, et ve aquella

sensació de sordidesa tan bèstia que tenen les coses que fem tots plegats. Jo només apunto el dit sobre coses que ja existeixen. Fins i tot quan faig molt riure, no invento res, assenyalo, subratllo una cosa que ja existeix. Curiosament, és el que fan els humoristes.

—**No és molt surrealista dedicar la cançó a un pastor alemany?**

—Aquesta cançó va sortir pel títol. Jo volia una cançó al disc que es digués “Pastor alemany”, perquè fa molt riure veure aquestes dues paraules juntes a la caràtula d’un disc. Els animals m’agraden. Cada cop que confrontes l’ésser humà amb un animal surten totes les paradoxes nostres, no les de l’animal, que no en té cap. Els que som un disbarat som nosaltres. De fet, quan un pastor alemany ens fa riure, en el fons ens fem riure a nosaltres, perquè és un monstre que hem creat. Hem agafat un llop i n’hem fet un sòmines al qual tirem una pilota i ens la porta. Un animal noble, increïble, pensat per a guanyar-se la vida matant cérvols, es converteix en un animal que mossega sabates i mou la cua, i a sobre esperem que ho faci bé i ens estimi. Els animals tenen aquest punt que et confronten amb la paradoxa que és la vida, en el pla filosòfic. Fa molt riure tot, però podem extreure’n una profunditat.

—**Com el veieu, l’actual panorama musical català?**

—No descobreixo res si dic que està molt bé. Hi ha molts grups que fan molt bona música i el fet més important és la gran capacitat que tenen els grups actuals de connectar amb el públic de la seva generació. Al marge de qualsevol promoció o propaganda, aquesta és l’espurna real que mou tot això. Sé per experiència que és cíclic, però som en el clímax del cicle, i m’agrada la música que fan. M’agrada sobretot els Antònia Font i el Joan Miquel Oliver.

—**Parlem del disc. Com el definiríeu?**

—Em costa molt. Fa un any i mig que hi treballo i no ho sé. Per a mi un disc sempre és igual —aquí faig poca propaganda—: és un recull de cançons fetes en un moment i en un espai concrets. Després acaben essent discos conceptuals, però no ho he pretès. Ho semblen, hi ha una espècie d’unitat, però només respon al fet que sóc jo i en un moment concret. He fet discos molt aspres, com

La terra és plana i *Matem els dimarts i els divendres*, que agraden a la gent que em segueix des de sempre. Hi vaig lluny en la part més humorística, ratllant el sarcasme. A més, musicalment són molt despullats, no hi corregia res. Si hi havia una cosa una mica desafinada la hi deixava. Des del *Viatge a Montserrat* he tornat als meus orígens, he treballat molt a l’estudi i he gaudit profundament de l’ofici de ser a l’estudi; he tornat a no deixar res per acabar fins que no n’estic totalment convençut, i em sembla que la manera natural de treballar és aquesta.

—**A “Tinc una bèstia dintre meu” dieu que sou cantautor precisament perquè una bèstia us fa les lletres i els acords. És així, realment?**

—Sí, aquest és el meu cas, no ho aplico a tots els cantautors. Penso que hi ha una part emocional, intuïtiva i instintiva que és la que fa sorgir les cançons, però després hi ha la part racional i la de l’ofici que és la que fa que aquella emoció es converteixi realment en una cançó digna de ser en un disc. Has de saber fer totes dues coses. Sense la *bèstia* no sortiria mai una cançó, però sense el racional que ve després, no aconseguiria mai que una cançó anés en un disc. Com es diu en francès, la qüestió és *maîtriser* —‘dominar’— totes dues coses.

—**La cançó “Fem el ximple” parla de l’amor. Creieu que l’amor és una ximpleria?**

—No ho és per definició, però tothom sap que quan l’amor és intens i explosiu es difuminen totes les convencions i totes les normes. És quan apareixen moments molt divertits en els quals tot sembla que té sentit. Fins i tot les cançons d’amor. I pots acabar fent el ximple i a vegades el ridícul. L’amor té una part d’entusiasme i una part d’anada d’olla. Però és molt bonic, no me’n queixo en absolut. És una oda a fer el ximple.

—**És un luxe tenir la col·laboració d’Albert Pla i Adrià Puntí?**

—D’ençà que vam fer *Rius de Babylon* amb l’Albert, ha fet alguna coseta a tots els discos que he publicat. I l’Adrià, em fa molta il·lusió que canti “Carrer Nou” perquè és molt bonica. Fa deu anys que no publica cap disc i tenir la seva col·laboració és important.

Carlos Faneca